

foreflaaet udeladt i Lovudkastets Paragraph. Jeg vilde ansee det for meget betænkeligt, om man vilde udelade dette Ord enten i Lovudkastets Paragraph eller i Slutningen af den foreflaaede Bestemmelse, hvis den skulde blive vedtagen, thi jeg maa gjøre opmærksom paa, at mange af de Tilfælde, det ærede Medlem omtalte, utvivlsomt falde ind under Lovudkastet selv, naar man bibeholder Ordet „offentlig“. Dette gjælder navnlig, naar man lader Noget trykke og uddele uden at sætte Navn derpaa, thi at lade Noget trykke, er at udtale sig offentlig og det, at man forfølger sit eller Bogtrykkerens Navn, hvorfor det kan være forbundet med Vanstælgeligheder at finde den Person, paa hvem Ansvarer hviler, ophaver ikke selve Straffebestemmelsen. Dersom man derimod udelader Ordet „offentlig“, kommer man langt videre, thi Ordet „Skrift“ omfatter meget meer end trykte Skrifter; det omfatter ogsaa Brevvevling mellem private Folk, og en lignende omfattende Betydning vil „Tale“ have, naar man udelader Ordet „offentlig“. Det vil være yderst betænkeligt at fastsætte en saadan Regel, hvor efter saaledes Alt, hvad der foregaaer i Tale eller Skrift, skulde gjøres til Gjenstand for offentlig Undersøgelse, thi det vil maaskee fremkalde Spioneri. Jeg troer, det er betænkeligt netop for den offentlige Frihed at vedtage en Bestemmelse, som den i Udkastet foreflaaede, dersom man udelader Ordet „offentlig“, ved hvilket Bestemmelsen faaer sin Begrændsning; udelader man denne Begrændsning, bliver Bestemmelsen af en saadan Vidde, at det ikke kan forudsæes, hvortil den kan benyttes. — Endringsforslaget under Nr. 55 har den ærede Forslagsstiller, Rigsdagsmanden for Holbæk Amts 2den Valgtreds (Tscherning), ikke motiveret, og jeg er derfor noget i Forsagenhed med, hvad der egentlig har været hans Tanke dermed. Han vil have Ordene „det tjenstgjørende“ udelatte, hvor Talen er om den Forbrydelse at forlede Mandskabet til Oprør, eller til at gaae over til Fjenden, men disse Ord ere kun satte her for at betegne den høiere Grad af Forbrydelsen. Det er ikke Mening, at den, som forleder det ikke tjenstgjørende Mandskab til de i Paragraphen omhandlede Forbrydelser, skulde være straffri, men blot, at

han skal straffes noget mildere, fordi man anseer den Forbrydelse at forlede det ikke tjenstgjørende Mandskab, de Værnepligtige, eller hvem der ellers kan blive Spørgsmaal om, til Oprør eller til Overgang til Fjenden for mindre, end den at forlede den effective Styrke, der staaer i virkelig Tjeneste, og hvis Tab derfor vilde savnes i høiere Grad, til slige Forbrydelser. Jeg veed ikke, om det ærede Medlem har en anden Mening, men jeg troer, at dersom han har meent, at Ordene „det tjenstgjørende“ skulde udelukke Paragraphens Anvendelse paa andre end de Tjenstgjørende, er det en Misforstaaelse. — De almindelige Bemærkninger om Dødsstraffens Anvendelse paa politiske Forbrydelser ville ogsaa gjælde § 74, ved hvilken ligeledes det tidligere af endeel ærede Medlem stillede Endringsforslag er gjenoptaget. Naar man kaster et Blik paa Paragraphen, synes ogsaa de i samme omhandlede Forbrydelser at være af en saa farlig Charakter, at man vanstælig ligeoverfor dem kan undvære det Vaaben, som er det virksomste for Staten; men paa den anden Side kunne de ogsaa fremtræde med en mindre farlig Charakter, og den samme Bemærkning, som jeg har fremsat ved tidligere Paragrapher, nemlig at Alternativet, Tugthuusarbejde for Livstid, her mulig turde være at anvende, gjælder derfor ogsaa her, saavel som med Hensyn til Endringsforslaget under Nr. 58. — Hvad Endringsforslaget under Nr. 59 angaaer, maa jeg gjøre opmærksom paa, at det neppe kan være Tvivl underkastet, at de Ord: „mindst i 3 Aar“ maae referere sig til begge de i Paragraphen nævnte Straffe: Statsfængsel og Strafarbejde. Jeg veed ikke, om den ærede Forslagsstiller vil ansee dette for en competent Udtalelse; men jeg tør forsikre, at det har været Udkastets Mening, og at det altsaa forsaavidt er overflødig at give det en anden Redaction. — Til Forslaget under Nr. 61 skal jeg bemærke, at naar man giver fremmede Gesandter en særegen Uforæntelighed, naar man fastsætter særegne Straffebestemmelser for Oversald paa dem, gjør man det i Grunden for Statens egen Sikkerheds Skyld, for at undgaae de Forviklinger, som meget let kunne indtræde, hvis man ikke i denne Henseende fulgte de engang folkeretlig vedtagne Regler.